

Sygn. akt I C 580/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lipca 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant:

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. C. (1)**

przeciwko **M. C.**

o zapłatę

I. oddala powództwo.

II. zasądza od powódki B. C. (1) na rzecz powoda M. C. kwotę 5.434 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 580/17

UZASADNIENIE

Powódka B. C. (1) w dniu 13 stycznia 2017r. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. C. kwoty 14.081,13 euro (równowartość na dzień wniesienia powództwa: 61.577 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniosła jednocześnie o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 17 maja 2011r. zawarła wraz ze swoim ówczesnym mężem M. C. umowę kredytową nr (...) \ (...), na mocy której zobowiązali się jako dłużnicy solidarni do spłaty rat w kwotach po 574,74 euro miesięcznie na rzecz (...) Bank (...) S.A. Ponadto wyjaśniła, że w dniu 5 października 2012r. w trakcie trwania związku małżeńskiego strony zawarły umowę o ustanowienie ustroju rozdzielności majątkowej przed Notariuszem J. B. (Rep. A nr 16766/2012). W dalszej kolejności wyjaśniła, że od momentu jej zawarcia, raty kredytowe spłacała wyłącznie sama, łącznie 49 rat na kwotę 28.162,26 euro. Przywołując treść art. 376 § 1 k.c. wskazała, że pozwany zobowiązany jest do dokonania na jej rzecz spłaty połowy rat kredytowych uiszczonych w okresie od września 2012r. do dnia wniesienia pozwu. Dodała, że pozwany pomimo wezwania go pismem z dnia 12 września 2016r. do zapłaty do chwili obecnej nie uiścił na jej rzecz przedmiotowej należności.

Nakazem zapłaty z dnia 24 stycznia 2017r. (k. 51) orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty z dnia 06 czerwca 2017r.(k. 57-60) pozwany zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie w całości powództwa oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał fakt zawarcia przedmiotowej umowy kredytowej oraz umowy o rozdzielną majątkową małżonków. Równocześnie jednak podkreślił, że druga z tych umów zawarta została celem zabezpieczenia interesu majątkowego powódki w związku z partycypacją przez nią w umowie kredytowej oraz nakładów na będącą jego własnością nieruchomości położoną w K. (Osiedle (...)). Wyjaśnił nadto, że przedmiotem tej umowy było dokonanie przez pozwanego po sprzedaży tejże nieruchomości spłaty poniesionych przez powódkę kosztów. Nadmieniał, że nieruchomość ta sprzedana została w dniu 3 lutego 2017r., a on sam w całości wypełnił spoczywające na nim w związku z tym rozliczenia wobec powódki. Dodał, że w jego ocenie roszczenie z tytułu nakładów, o których mowa w umowie o rozdzielną jest tym samym roszczeniem, które przysługiwałoby powódce z tytułu spłacenia kosztem jej majątku należności wobec banku. W związku z tym aktualnie dochodzone przez powódkę roszczenie nie ma odrębnej causae. Wskazał, że przekazał na rzecz powódki łącznie kwotę 207.833,71 zł, stąd też uważa, że wierzytelność powódki wygasła. Przyznał, że przy rozstaniu stron, które nastąpiło faktycznie w październiku 2012r. ustalono, że w nowo wybudowanym domu w K. zamieszka tylko powódka wraz ze wspólnym synem stron i to właśnie ona zobowiązana będzie do ponoszenia kosztów jego utrzymania, w tym uiszczania rat kredytowych, rezygnując tym samym z dochodzenia wobec pozwanego roszczeń z tego tytułu w przyszłości.

W piśmie z dnia 04 września 2017r. (k.81-83) powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, zaprzeczając, iż z zawartej umowy notarialnej nie wynikało, iż obejmuje ona również jej roszczenia z tytułu spłacania przez nią kredytu w całości w okresie od ustania wspólności t.j. od 05 października 2012r. do dnia sprzedaży przez pozwanego przedmiotowej nieruchomości. Przywołano zapis § 8 tej umowy. Zaprzeczyła także ustaleniom, na które powołał się pozwany jakoby zobowiązała się wobec niego do płacenia całości rat kredytu. Wskazała na postanowienie z dnia 13 sierpnia 2013r. Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie XRC 900/13 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 15 stycznia 2014r. w sprawie I ACz 1360/13.Przytoczyła także okoliczności dotyczące rozstania stron w czerwcu 2012r. i ich późniejszych rozmów we wrześniu 2012r., które nie dotyczyły spornej kwestii, bo dla powódki oczywistym było, iż zaciągnięty kredyt strony mają obowiązek spłacać po połowie, o co monitowała pozwanego, jednakże bez oczekiwanego rezultatu.

Na rozprawie w dniu 18 maja 2018r. (k.154) pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko i podniósł zarzut naruszenia zasad współzycia społecznego w dochodzeniu niniejszego roszczenia z uwagi na zamieszkiwanie przez powódkę w nieruchomości nieodpłatnie.

W piśmie z dnia 25 maja 2018r. (k.157-158) pełnomocnik powódki odnosząc się do niniejszego zarzutu w zakresie zastosowania art. 5 k.c. stwierdził, iż jest on nieudolną próbą obniżenia kwoty dochodzonego roszczenia albowiem powódka zamieszkiwała w przedmiotowej nieruchomości tylko i wyłącznie z tego powodu, iż zgodnie z umową z dnia 05 października 2012r. miała być ona sprzedana, a celem uzyskania jak najwyższej ceny dom miał być zadbane i to ona czyniła osobiste starania w tym zakresie, dbając także o ogród. Nadto z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby pozwany kiedykolwiek wzywał ją do opuszczenia przedmiotowej nieruchomości, przeciwnie z takiego stanu rzeczy był zadowolony. Nie wykazał nadto jaki miałyby ona ewentualnie płacić czynsz z tego tytułu, a nadto mieszkała w nim ze wspólnym synem stron i jaka miałyby być różnica między jego wysokością a wartością połowy raty kredytowej do zapłaty, której był on zobowiązany.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2009r. B. C. (1) zawarła związek małżeński z M. C.. Początkowo w małżeństwie panował ustrój wspólności majątkowej.

Z małżeństwa stron pochodzi jedno dziecko, syn J. C. (1), urodzony (...)

B. C. (1) jest lekarzem anestezjologiem, a M. C. jest elektronikiem. W trakcie trwania związku małżeńskiego B. C. (2) osiągała znacznie wyższe dochody od swojego męża.

W dniu 8 czerwca 2010r. (Rep. A nr 3454/2010) rodzice M. C. darowali na jego odrębny majątek niezabudowaną nieruchomość gruntową, działkę gruntu numer (...), obręb 4 K., o obszarze 0,0960 ha, dla której Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim prowadzi księgę wieczystą za numerem (...) oraz udział do 2/67 części w prawie własności działki numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim prowadzi księgę wieczystą za numerem (...), stanowiącej drogę wewnętrzną.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka J. O. (1) k. 124-125,

- zeznania świadka J. O. (2) k. 125-126,

- zeznania świadka K. M. k. 127,

- zeznania świadka J. C. (2) k. 128-130,

- zeznania świadka B. C. (1) k. 130-132,

- zeznania świadka J. G. k. 144-145,

- zeznania świadka M. G. k. 146-147,

- zeznania powódki B. C. (1) k. 148-152,

- zeznania pozwanego M. C. k. 152-154,

- umowa majątkowa małżeńska ustanowienia ustroju rozdzielności majątkowej oraz umowa o zwrot nakładów poczynionych na majątek osobisty jednego z małżonków z 5.10.2012r. (Rep. A Nr 16766/2012) k. 6-10.

Na otrzymanej przez pozwanego w drodze darowizny nieruchomości gruntowej (działce nr (...)) małżonkowie B. C. (1) i M. C. wspólnie za środki pochodzące zarówno z majątku wspólnego, jak też z ich majątków odrębnych postawili dom mieszkalny.

Budowa domu trwała około 9 miesięcy, a w grudniu 2011r. małżonkowie wprowadzili się do nowo wybudowanego domu.

W lipcu 2012r. M. C. przeprowadził się do W., gdzie podjął zatrudnienie, oświadczając równocześnie B. C. (1), że chce się rozstać.

Od tej pory małżonkowie zamieszkali osobno. B. C. (1) wraz z synem pozostała w nowo wybudowanym domu, zaś M. C. zamieszkał w W.. Takie rozwiązania podjęto wskutek wspólnego ustalenia stron.

W dniu 5 października 2012r. (Rep. A Nr 16766/2012) w Kancelarii Notarialnej przed Notariuszem J. B. strony : B. C. (1) i M. C. zawarli umowę majątkową małżeńską ustanowienia ustroju rozdzielności majątkowej oraz umowę o zwrot nakładów poczynionych na majątek osobisty jednego z małżonków.

W § 8 umowy strony zgodnie wskazały, że budynek mieszkalny opisany w § 5 pkt 1 niniejszego aktu został wybudowany ze środków które pochodziły „częściowo z ich majątku wspólnego, a częściowo z majątków osobistych obojga małżonków - M. C. oraz B. C. (1)”. M. C. oświadczył, że - w związku z dokonanymi przez jego żonę B. C. (1) nakładami

na wybudowanie budynku mieszkalnego na stanowiącej jego własność nieruchomości opisanej w § 5 niniejszego aktu – poczynionymi częściowo ze środków z ich majątku wspólnego, a częściowo ze środków pochodzących z majątku osobistego jego żony - uznaje swój dług wobec żony obejmujący połowę przedmiotowych środków pochodzących z ich majątku wspólnego oraz całość środków pochodzących z majątku osobistego jego żony. Nadto oświadczył, że - w przypadku sprzedaży przedmiotowej nieruchomości wraz z udziałem w nieruchomości opisanej w § 6 niniejszego aktu zobowiązuje się spłacić powyższy dług na rzecz B. C. (1) w następujący sposób:

1) część ceny uzyskanej ze sprzedaży tej nieruchomości wraz z udziałem w nieruchomości opisanej w § 6 niniejszego aktu - jako kwotę konieczną i wystarczającą do spłaty wierzytelności banku (...) S.A. z siedzibą w W. zabezpieczonej hipoteką umowną łączną opisaną w § 5 pkt 4) niniejszego aktu - przeleje na rachunek bankowy prowadzony w banku (...) S.A. z siedzibą w W. wskazany w aktualnym zaświadczeniu tego Banku zawierającego informację o stanie zadłużenia i zgodę na spłatę wierzytelności tego Banku zabezpieczonej wyżej opisaną hipoteką umowną łączną - w celu całkowitej spłaty tej wierzytelności i uzyskania zgody tego Banku na wykreślenie tej hipoteki z księgi wieczystej numer (...) oraz księgi wieczystej numer (...),

2) część ceny uzyskanej ze sprzedaży tej nieruchomości wraz z udziałem w nieruchomości opisanej w § 6 niniejszego aktu - stanowiącą 19% dochodu z tytułu tej sprzedaży złoży w dniu zawarcia tej umowy sprzedaży do depozytu Notariusza sporządzającego akt notarialny obejmujący tę umowę sprzedaży - jako zabezpieczenie zapłaty podatku dochodowego z tytułu tej sprzedaży przez M. C. zgodnie z art. 30e ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. nr 14 poz. 176 z późniejszymi zmianami) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2009 r., z zastrzeżeniem treści postanowień ust. 3 niniejszego paragrafu.

3) połowę kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy ceną sprzedaży tej nieruchomości wraz z udziałem nieruchomości stanowiącej drogę wewnętrzną, a sumą kwot opisanych w pkt 1 i 2 przeleje - w terminie do 14 dni roboczych od dnia zawarcia sprzedaży przedmiotowej zabudowanej nieruchomości na rachunek bankowy wskazany przez B. C. (1) numer (...), prowadzony na nazwisko B. C. (1). B. C. (1) oświadczyła, iż powyższe zobowiązanie przyjmuje.

Ponadto M. C. oświadczył, że zobowiązuje się zawiadomić pisemnie B. C. (1) o wyznaczonym terminie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży najpóźniej na dwa dni robocze przed tym terminem, a ponadto zastrzec w tej umowie sprzedaży uprawnienie do wydawania wypisów aktu notarialnego obejmującego tę umowę sprzedaży również B. C. (1), a B. C. (1) oświadczyła, że zobowiązanie to przyjmuje.

M. C. oświadczył nadto, że zobowiązuje się zapłacić na rzecz B. C. (1) połowę kwoty pozostałej po rozliczeniu przez niego podatku dochodowego, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 niniejszego paragrafu - w terminie do 14 dni roboczych dokonania rozliczenia tego podatku przelewem - na rachunek bankowy wskazany przez B. C. (1) numer (...), prowadzony na nazwisko B. C. (1), a B. C. (1) oświadczyła, że powyższe zobowiązanie przyjmuje.

Nadto w celu zabezpieczenia wykonania swojego powyższego zobowiązania do zapłaty na rzecz B. C. (1) połowy kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy ceną sprzedaży nieruchomości, a sumą kwot opisanych w ust. 2 pkt 1) i 2) niniejszego paragrafu, wraz z ewentualnymi odsetkami ustawowymi za zwłokę oraz ewentualnymi kosztami dochodzenia roszczenia - w terminie do czternastu dni roboczych od dnia zawarcia umowy sprzedaży tej nieruchomości - M. C. poddał się wprost z tego aktu egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. do kwoty 500.000,00 zł.

Strony wskazały, że warunkiem prowadzenia egzekucji na podstawie niniejszego aktu przez B. C. (1) jako wierzyciela, będzie:

1) zawarcie przez M. C. umowy sprzedaży nieruchomości stanowiącej zabudowaną działkę gruntu numer (...) (id.dz: (...)_2. (...)68/86), położonej w K. o powierzchni 0.0960 ha, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) wraz z udziałem w nieruchomości opisanej w § 6 niniejszego aktu i wezwanie M. C. przez B. C. (1) do zapłaty w terminie siedmiu dni roboczych od dnia doręczenia tego wezwania połowy kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy ceną sprzedaży, a sumą kwot opisanych w ust. 2 pkt 1) i 2)

niniejszego paragrafu, powiększonej o ewentualne odsetki ustawowe za zwłokę oraz ewentualne koszty dochodzenia roszczenia,

2) bezskuteczny upływ tego terminu siedmiu dni roboczych.

Ponadto wskazano, że B. C. (1) jako wierzyciel uprawniona będzie do wystąpienia o nadanie klauzuli wykonalności niniejszemu aktowi w terminie do dnia 31 grudnia 2022 r.

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w trakcie trwania postępowania o rozwód małżonków C. udzielił B. C. (1) zabezpieczenia poprzez zobowiązanie M. C. do łożenia przez czas trwania procesu rozwodowego tytułem kosztów utrzymania rodziny kwoty 2.000 zł miesięcznie. Od postanowienia tego odwołała się B. C. (1) zaskarżając orzeczenie w zakresie, w jakim sąd oddalił jej żądanie zobowiązania powoda do spłaty połowy raty kredytu hipotecznego.

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2014r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił zażalenie B. C. (1). W uzasadnieniu wskazał, że uwzględniając znaczącą dysproporcję w zakresie możliwości zarobkowych i majątkowych małżonków (dochód B. C. (1) – 14.000 zł, dochód M. C. – 5.000 zł), stosownie do treści art. 27 k.r.o., prawidłowym pozostawało rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego, który obciążył powoda kwotą 2.000 zł tytułem przyczyniania się do zaspokajania kosztów utrzymania rodziny. Dodał, że w jego ocenie w pozostałym zakresie, wykraczającym poza tę sumę, sama pozwana jest w stanie pokryć różnicę w kosztach utrzymania rodziny, w ramach nadal posiadanych znacznych możliwości finansowych. Sąd Apelacyjny dodał również, że zasądzona suma jest i tak znaczna, jeśli zważy się na wiek małoletniego syna stron (ma dopiero ok. 3,5 roku), a co w dużej przeciwieństwie mierze determinuje zakres potrzeb dziecka, którymi de facto powód został obciążony w całości, natomiast pozwana jest się w stanie samodzielnie utrzymać. Sąd podkreślił, że jego ocenie, w takich zasądzonych już stosunkowo wysokich kosztach utrzymania rodziny (biorąc pod uwagę wiek dziecka i poziom życia rodziny) i tak mieści się już pewien udział powoda w wydatkach związanych ze spłatą kredytu hipotecznego zaciągniętego przez strony.

Dowód:

- zeznania świadka J. O. (1) k. 124-125,

- zeznania świadka J. O. (2) k. 125-126,

- zeznania świadka K. M. k. 127,

- zeznania świadka J. C. (2) k. 128-130,

- zeznania świadka B. C. (1) k. 130-132,

- zeznania świadka J. G. k. 144-145,

- zeznania świadka M. G. k. 146-147,

- zeznania powódki B. C. (1) k. 148-152,

- zeznania pozwanego M. C. k. 152-154,

- umowa majątkowa małżeńska ustanowienia ustroju rozdzielności majątkowej oraz umowa o zwrot nakładów poczynionych na majątek osobisty jednego z małżonków z 5.10.2012r. (Rep. A Nr 16766/2012) k. 6-10,

- zażalenie z 16.09.2013 r. k. 84-87,

- odpowiedź na zażalenie k. 88-90,

- postanowienie z 15.01.2014 r. wraz z uzasadnieniem k. 100-108.

Małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód.

Bezsporne.

Pismem z dnia 12 września 2016r. B. C. (1) wezwała M. C. do zapłaty kwoty 13.489 euro wraz z ustawowymi odsetkami w terminie 7 dni. Wskazała, że kwota ta stanowi połowę dokonanych przez nią spłat 47 rat wynikających z umowy nr (...).

Bezsporne, a nadto dowód:

- wezwanie z 12.09.2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 5.

W okresie od 3 września 2012r. do 4 listopada 2014 r. B. C. (1) dokonała spłaty 49 rat kredytowych wynikających z umowy nr (...). W tym czasie tych spłat nie dokonywał pozwany.

Bezsporne, a nadto dowód:

- historia rachunku za okres od 01.09.2012r. do 04.11.2016r. k. 13-49.

W dniu 3 lutego 2017r. M. C. sprzedał A. S. i B. S. nieruchomość zabudowaną budynkiem mieszkalnym położoną w miejscowości K. Osiedle (...), działkę numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim prowadzi księgę wieczystą za numerem (...) oraz udział do 1/67 części w prawie własności działki numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim prowadzi księgę wieczystą za numerem (...), stanowiącej drogę wewnętrzną. Cenę sprzedaży strony ustaliły na 885.000 zł.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa sprzedaży oraz oświadczenie o ustanowieniu hipoteki z 3.02.2017r. (Rep. A Nr 757/2017) k. 63-68.

Po dokonaniu sprzedaży nieruchomości, tytułem rozliczenia wynikającego z umowy z dnia 5 października 2012r. M. C. uiszczył na rzecz B. C. (1) kwotę 207.833,71 zł.

Bezsporne, a nadto dowód:

- potwierdzenia przelewu k. 69-70.

Poza nieruchomością w K. B. C. (1) w trakcie trwania małżeństwa stron i po jego rozwiązaniu była właścicielem dwupokojowego mieszkania. Lokal ten zamieszkiwany był i jest do tej pory przez jej matkę J. O. (1), która uiszcza wszystkie opłaty związane z eksploatacją lokalu. Natomiast B. C. (1) uiszcza raty z tytułu kredytu zawartego na zakup tego lokalu mieszkalnego.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka J. O. (1) k. 124-125.

Sąd zważył, co następuje:

Wytoczone powództwo podlegało w całości oddaleniu, jako niewykazane co do wysokości.

W pierwszej kolejności należało nadmienić, że podstawę prawną niniejszego roszczenia stanowił art. 376 § 1 k.c., który stanowi jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku

prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

W tym miejscu należało wskazać, że materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art.6 k.c. stanowiąca, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Dla potrzeb tego postępowania można podkreślić, iż przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodząc roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórcze. Powyższe wskazuje, że w pierwszej kolejności obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania w odpowiednią podstawę prawną. Niemożność przeprowadzenia takiej subsumpcji, samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszego postępowania należało zatem uznać, że na powódce spoczywał ciężar wykazania dokonania spłaty rat kredytowych i wysokości uiszczenia tych rat, a przy tym wysokości, w jakiej zapłaty tej dokonała z majątku osobistego.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalono na podstawie dokumentów urzędowych i prywatnych, przedłożonych przez powódkę oraz przez pozwanego, które nie noszą śladów podrobienia, przerobienia, nie były kwestionowane przez strony co do ich treści i autentyczności, a sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im przymiotu wiarygodności. Nadto sąd dokonał ustaleń na podstawie zeznań świadków i stron, w zakresie w jakim korelowały one ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów.

Dostrzec w tym miejscu należało, że w niniejszej sprawie poza sporem była okoliczność, że jedynie powódka w okresie od 3 września 2012r. do 4 listopada 2014r. dokonała spłaty 49 rat kredytowych wynikających z umowy nr (...). Jak też okoliczność, że obydwie strony niniejszego postępowania były w związku z zawarciem przedmiotowej umowy kredytowej dłużnikami solidarnymi, a tym samym, że obowiązek spłaty rat kredytowych spoczywał na obydwójgu kredytobiorcach. Równocześnie jednak spór dotyczył wzajemnych ustaleń stron, co do ich wspólnych rozliczeń w zakresie nieruchomości położonej w miejscowości K.(Osiedle (...)). Pozwany kwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak też i co do wysokości. Tak sprecyzowane stanowisko pozwanego zaś nakładało na powódkę – w świetle przepisów art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. – obowiązek wykazania swojego żądania przede wszystkim co do wysokości.

W tym miejscu dostrzec należało, że powódka swoją aktywność dowodową skupiła w głównej mierze na wykazaniu, że łącząca strony umowa z dnia 5 października 2012r. odnosiła się tylko i wyłącznie do ustaleń stron w zakresie nakładów na nieruchomość, a nie dotyczyła wspólnych rozliczeń, co do obciążających strony jako dłużników solidarnych spłat rat kredytowych. Podczas, gdy pozwany wskazywał, że strony doszły również do porozumienia, iż zamieszkująca za obopólną zgodą stron, aż do sprzedaży nieruchomości w K. powódka, będzie ponosiła wszystkie związane z nieruchomością koszty, w tym również raty kredytowe. W tym zakresie strony przywołały zeznania własne oraz zeznania świadków, jak też postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 stycznia 2014r. oraz zażalenie B. C. (1) i odpowiedź na nie sporządzone w imieniu M. C.. Dostrzec przy tym należało, że powódka zaprzeczając istnieniu porozumienia, co do wyłącznego dokonywania przez nią rat kredytowych, pomimo wywodzenia, że wielokrotnie wzywała pozwanego do partycypowania w ratach kredytowych (mailowo, poprzez sms) nie przedłożyła dowodów w tym względzie. Równocześnie jednak sąd dostrzegł, że okoliczność istnienia takiego porozumienia spoczywała na pozwanym, jako dłużniku solidarnym wywodzącym, że nie był zobowiązany do uiszczania rat kredytowych od momentu wyprowadzenia się z nieruchomości.

W świetle jednak wyżej przytoczonych przepisów obowiązek dokonywania przez pozwanego takich ustaleń byłby w toku niniejszego postępowania konieczny jedynie w sytuacji, gdyby to powódka jako osoba inicjująca postępowanie wykazała wszystkie okoliczności prawotwórcze. Takiemu obowiązkowi jednakże w ocenie sądu powódka nie sprostała. O ile bowiem poza sporem była okoliczność dokonania przez powódkę spłaty 49 rat kredytowych wynikających z umowy nr (...), to już wysokość, w jakiej zapłaty tej dokonała z majątku osobistego nie została przez nią w ocenie sądu wykazana. Powódka przedłożyła jedynie w tym zakresie historię prowadzonego dla niej rachunku przedstawiającego dokonywane przez nią z tego rachunku spłaty rat kredytowych. Co znamienne dostrzec należało, że wysokość obciążających strony rat kredytowych była w toku niniejszego postępowania również okolicznością bezsporną. Równocześnie jednakże powódka przedłożyła także dowód w postaci postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 stycznia 2014 r. wydany w toku postępowania o rozwód małżonków C., z którego wynika, że w pozwany przez okres toczenia się tego postępowania zobowiązany był do uiszczania do rąk powódki tytułem kosztów utrzymania rodziny kwot po 2.000 zł, co stanowiło wówczas 40% jego dochodów. Podkreślenia wymaga okoliczność, że kwota ta przekazywana była do rąk powódki tytułem kosztów utrzymania rodziny, a nie wyłącznie tytułem alimentów na rzecz małoletniego syna stron. Niewątpliwie zatem do kosztów tych należało wspólne zobowiązanie stron jako członków istniejącej wówczas rodziny do uiszczania rat kredytowych. Pogląd taki wyraził w tym zakresie wprost Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swojego orzeczenia wskazując, że w przyznanych do rąk B. C. (1) kosztach utrzymania rodziny mieści się już pewien udział M. C. w wydatkach związanych ze spłatą kredytu hipotecznego. Tak wyrażone stanowisko Sądu Apelacyjnego zobligowało zatem powódkę do wykazania, w jakim zakresie przeznaczała ona wysokie, dla pozwanego, bo stanowiące 40% jego zarobków kwoty po 2.000 zł na koszty utrzymania ich małoletniego syna, a w jakim stanowiły one udział pozwanego w spłacie zaciągniętego przez strony kredytu. W tym zakresie nadto powódka winna była wykazać także czasookres oraz łączną kwotę otrzymaną w trakcie trwania o rozwód od pozwanego tytułem kosztów utrzymania rodziny. Tylko takie dowody pozwoliłyby zaś w ocenie sądu na dokonanie weryfikacji żądania powódki co do wysokości. Ich brak natomiast musiał skutkować koniecznością oddalenia powództwa. Niewątpliwie bowiem treść łączącego strony stosunku małżeństwa oraz częściowego partycypowania przez pozwanego przez okres jego trwania (pomimo wyprowadzenia się do W.) w kosztach utrzymania rodziny skutkowałą koniecznością wykazania przez powódkę, w jakich częściach mogła ona żądać zwrotu od będącego współdłużnikiem pozwanego. W takim stanie faktycznym bowiem dokonane przez powódkę wyciszczenie tych kosztów po połowie nie znajduje uzasadnienia w treści art. 376 § 1 zd. 1 k.c., a zaniechanie B. C. (1) w tym względzie musiało wywołać ujemne skutki procesowe właśnie po stronie powodowej. Zaznaczyć należy, iż w związku z powyższymi rozważeniami zbędnym było odnoszenie się do podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu z art. 5 k.c.

Reasumując sąd oddalił powództwo jako niewykazane co do wysokości, o czym orzeczono w punkcie pierwszym.

O kosztach procesu sąd orzekł w punkcie drugim na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W rozpoznawanej sprawie powódka uległa pozwanemu, co do całości żądania, stąd sąd obciążył powódkę poniesionymi przez pozwanego kosztami procesu. Na koszty te składała się kwota 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego adwokata, ustalona na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800, Dz.U. z 2016r., poz.1668) w brzmieniu z daty wniesienia pozwu, a nadto w łącznej kwocie 34 zł tytułu opłat skarbowych od udzielonego pełnomocnictwa oraz pełnomocnictwa substytucyjnego.

SSR Anita Wolska

I C 580/17

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. powódki

3. Akta z pismem lub za 30 dni od wykonania.

SSR Anita Wolska

2018.07.09